

Mária Hamzová

MOTÝL

Bozk nad
kytičkou frézií

Copyright © Mária Hamzová 2006

Design © Motýľ design 2006

Cover photo © Isifa 2006

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2006, 2007, 2008

ISBN: 80-89199-43-7

Vytvorenie elektronickej verzie Dibuk, s.r.o., 2010

Mária Hamzová

Bozk nad kytičkou frézií

VYDAVATEĽSTVO MOTÝĽ

Venujem všetkým, ktorí moje príbehy čítajú srdcom.

autorka

1.

Veľká ruka jej do tváre zasadila úder. Hlavou prudko narazila do steny, až pocítila zvonenie v ušiach. Zároveň jej tá istá ruka silno slačila rameno. Vykrikla bolesťou... Cítila, ako jej po krku steká teplý pramienok. Krv.

Rýchlo sa posadila. Lavá ruka jej celá trpela a vôbec ju necítila. Druhou si ju pošúchala, aby v nej rozprúdila krv. Poobzerala sa a vydýchla si. Znovu klesla do perín. Zase tie hlúpe sny. Prečo sa jej vždy vracajú? Prečo sa ich nemôže zbaviť?!

Hoci sa ich toľko nebála, aj tak mala po nich vždy zlú náladu. Pripomínali jej to, na čo sa snažila zabudnúť. Teraz tak rýchlo nezaspí.

Obliekla si župan. Pomaly prechádzala po veľkom byte ponorená do tmy. Zastala pri okne v kuchyni a hľadela na svetlá spiacieho mesta. Osamelé auto zabočilo za roh. Inak nebolo vidieť ani živej duše.

Po chvíli zatiahla žalúzie a naliala si z chladničky studeného kakaá.

V obývačke si zasvietila malú lampu a vzala do ruky časopis. Prelistovala pár strán, potom sa opäť zahľadela pred seba. Zaklonila hlavu a privrela oči. Vychutnávala pokoj a samotu. Milovala ju. Hoci si to kedysi nevedela predstaviť, teraz vedela, že ešte dlho to nebude chcieť meniť.

Usmiala sa. Vlastne bola šťastná. Má to, čoho sa kedysi tak strašne bála, o čo neskôr tak urputne bojovala a čo sa jej konečne podarilo dosiahnuť. Tešila sa z toho. Nie, nik jej ten pokoj tak ľahko nevezme. Načiahla sa a vybrala zo zásuvky stolíka veľkú obálku.

ROZSUDOK V MENE REPUBLIKY...

Čítala to znova a znova. Vychutnávala pocit, ktorý pri tom zažívala. Konečne vyšla z toho pekla a nikomu sa nepodarí znova ju tam dostať. Alebo čo i len pripomenúť. Viac takú chybu neurobí. Nikdy v živote...

Napustila si plnú vaňu horúcej vody. Pridala tam pár kvapiek mandarínkového oleja a kvapku jazmínu. Okolo rozostavila zapálené sviečky. Pustila si magnetofón a pomaly vkĺzla do vody. Privrela oči a nechala sa unášať pokojom, ktorý sa jej v prítmí a pri hudbe ľahko zmocňoval... toto jej pomohlo vždy, keď ju zobudili príšerné sny...

Dáša vzala do ruky pohár s vareným vínom a sadla si do koženého kresla. Zhlboka sa nadýchla. Vo vzduchu bolo cítiť vôňu jazmínu a škoric.

- Nikdy sa neviem vynadávať na ten tvoj byt. Je taký zvláštny...

- Aký? - spýtala sa Laura a tiež sa rozhládla. Sedela v hlbokom kresle oproti Dáši, bosé nohy mala vyložené na opierke a ruky si ohrievala horúcim pohárom.

- Taký... jednoduchý. Nič vyčačkané.

- Vždy som mala rada jednoduchosť. A konečne som si ju uplatnila aj v byte.

Naozaj bol Laurin byt netypicky zariadený. Pastelové farby stien, sem-tam nejaký obraz, jednoduché zariadenie. V obývačke, kde teraz sedeli, boli steny natreté teplou béžovo-žltou farbou, zo stropu nad stolom visela lampa so svetidlom v tvare valca, dve lampy podobného tvaru stáli v oboch rohoch miestnosti vedľa hnedej sedačky, na ktorej bolo voľne pohádzaných množstvo malých vankúšov. Okrem sedacej súpravy a stolika zariadenie obývačky dopĺňala malá komoda a podstavec s veľkým televízorom. A, načo bola Laura najviac hrdá, vysoká knižnica stojaca vedľa okna.

Dve tlmené svetlá boli dnes večer jediným osvetlením miestnosti a vytvárali teplú, až intímnu atmosféru tmavého jesenného večera.

- Okrem toho sa to aj lepšie upratuje, - povedala Laura, keď sa znova pozrela na Dášu.

- Cítim sa tu veľmi dobre, fakt... - dodala Dáša a neprestávala sa kochať pohľadom na steny a nábytok. Laura mala naozaj zvláštny vkus. Vždy to na nej obdivovala, jednoduchosť a zároveň zmysel pre eleganciu.

Laura sa potešila: - Som rada, že sa ti tu páči.. Vieš, aj ja sa tu cítim neskutočne. Tento byt ma upokojuje, dobíjam si tu energiu...

- Ale aj tak, necítiš sa tu sama? - odpila si Dáša z pariaceho vína.

- Veď ma chodíš často navštevovať.

- Vieš, ako to myslím...

Laura si vzdychla: - Viem. Ale necítim sa tu sama. To je presne to, čo teraz potrebujem. Pokoj a samotu. Nikoho viac.

- Už si sa teda celkom zmierila s rozvodom?

- Celkom. Vieš dobre, že som sa ho nevedela dočkať. Ten život bol pre mňa peklo. Teraz konečne začínam žiť...

- A spomienky? Veď si toho zažila dosť.

- Áno, áno, ale aj to je už za mnou. Nemyslím na to, nemyslím na manželstvo, nemyslím na Ctibora. Je to posledný človek, na ktorého si chcem spomenúť. Patrí do života, na ktorý chcem zabudnúť. Hádám sa mi to raz podarí. Teraz naberám energiu do ďalšieho života. Som ešte mladá a hádam to nebude také zlé. Pokoj a samota sú na moju dušu ako liečivý balzam.

- Obdivujem ťa, Laura, ja by som to asi veľmi ťažko znášala, - priznala Dáša.

- Asi preto sa to stalo práve mne. Lebo ja sa s tým lepšie vyrovnám. Ty si zase užívaš spokojný manželský život. Hoci som aj ja po takom túžila, som rada, že ti to vyšlo. Aspoň ktosi pri mne stál, keď som to potrebovala...

Obe si upili vína.

- Ja by som si ešte pridala trochu cukru, - položila Dáša svoj pohár na nízky stôl.

- Jasné, choď priniesť cukorničku a daj si, koľko chceš, - povedala Laura a pohodlne sa uvelebila v kresle.

Dáša vstala a pobrala sa do kuchyne, aby sa obslúžila.

Laura uprela pohľad do okna. Vedela, že jej jediná dôverná priateľka má krásne, takmer dokonalé manželstvo. Nezávidela, dopriala jej to. A ona sa hádam tiež časom vyrovná s tým, o čo všetko prišla a čoho sa musela vzdať.

- Viete, že dnes vyzeráte rozkošne?

Laura zbadala v okienku banky, kde pracovala, tvár staršieho muža. Usmiala sa. Poznala ho, často sem chodieval a nikdy si neodpustil povedať jej nejakú lichôtku. Dávno pochopila, že jej okienko si vyberá zámerné, aby ju mohol vidieť. Tvárila sa, že si to nevšimla.

- Pán Milický, čo by na to povedala vaša žena, keby vedela, aké komplimenty mi tu strúhate? - pozrela na neho káravo a vzala si jeho doklady.

- Keď vás vidím, slová mi idú z úst samy. Verte mi.

- Verím vám, - usmiala sa a vyfukávala do počítača potrebné údaje.

- Naozaj nie ste vydatá? - spýtal sa.

- Ako ste na to prišli?

- Nemáte obrúčku.

- Nie som.

- Tak to teda mám šancu? - usmial sa a ona vedela, že to všetko myslí iba zo žartu.

- Pán Milický, tu ste to zabudli podpísať, - ukázala mu nevyplnenú kolónku.

- Aha... - rýchlo tam hodil podpis a ona ho skontrolovala.

- Ako je možné, že ste sa nevydali?! Taká krásna a...

- Pán Milický, nemám záujem o svadbu, - rýchlo ho prerušila, pričom nespúšťala zrak z obrazovky počítača.

- Neverím, že nie.

Zasmiala sa. S iným by sa sotva bavila na túto tému, ale pána Milického už považovala za svojho zákazníka. Bol to veľmi príjemný muž s večným úsmevom na tvári a celkom ju bavilo doberať sa s ním. Vždy si niečo našiel, aby spolu prehodili pár slov. Dnes zaútočil na jej voľný prst. Nemohol vedieť, že manželstvo a svadba je pre ňu citlivá téma.

- Viete, ako sa hovorí? - spýtala sa ho.

- Neviem.

- Manželstvo je spomienka na lásku... - povedala s povzdychom a vrátila mu občiansky.

- Neverte tomu, neverte, - sprisahanecky na ňu žmurkol, vzal si doklady, znovu sa na ňu milo usmial a odišiel. Laura sa chvíľu pozerala za ním a potom sa už venovala ďalšiemu zákazníkovi. Usmievala sa. Vylepšilo jej to deň, keď sa s ním porozprávala...

Po práci zašla do butiku. O dva týždne mali pomaturitné stretnutie. Tešila sa naň, hoci ešte nemala kúpené ani šaty ani topánky. Prezrela si figuríny vo výklade, potom vošla dovnútra. Tam jej ponúkli šestero šiat, ona si vybrala červené. Dobré jej sadli, vedela, že červená jej pristane. Boli síce drahé, ale s tým si starosti nerobila. Ešte zamierila do obchodu s obuvou. Šaty mala kúpené, mohla sa teda zamerať na topánky.

Kúsok od jej bytu bol nový obchod so svadobnými šatami. Vždy sa tam pristavila a obdivovala nové snehobiele modely. Pamätala si, že keď bola zaľúbená do Ctibora, pohľad do svadobky v nej spôsobil vytrženie. Tešila sa na *jedinečný* a *jediný* deň, keď bude v podobných šatách stáť pred oltárom. Vedľa jediného milovaného muža - vedľa Ctibora. Napokon pred oltárom aj tak nestála. Ctibor odmietal svadbu v kostole a ona sa mu v slepej láske podvolila. Keď sa začali ich manželské problémy, už sa tak nepristavovala pred výkladmi s bielymi šatami. Pri pohľade dnu ju chytala nostalgia a bolesť za rozbitými snami. Teraz, niekoľko mesiacov po rozvode, si už prezerala šaty s ľahostajnosťou. Bez smútku, len z čirej zvedavosti. Bola hrdá na seba, že takmer vôbec pri tom nepociťuje bolesť. Ľahostajne potiahla nosom, otočila sa a pokračovala v ceste domov.

Tam sa znova obliekla do šiat a na nohy si dala nové topánky. Poobzerala sa vo veľkom zrkadle. Na stretnutie sa tešila. Ako sa zmenili ostatní za tých desať rokov?

Pozrela na hodinky a pustila si televízor. O chvíľu sa začne jej telenovela.

Zhodila zo seba veci a vošla do kúpeľne. S pôžitkom pustila na seba horúcu vodu. Vychutnávala ostré kvapky, ktoré jej masírovali chrbát.

Iba v ľahkom župane sa vrátila do obývačky. Seriál už bežal. Priniesla si čerstvú zeleninu s dresingom a k tomu biely jogurt. Bosé nohy si vyložila na stôl a sústredila sa na dej. Pomaly si vkladala zeleninu do úst a viac ju okrem rozhovorov hlavných hrdinov nezaujímalo nič...

Tresli vchodové dvere. Cítila, ako ju zase chytá triaška. Nie, nie, určite nebude vyvádzať, keď zistí, že už spí. Snažila sa, aby to vyzeralo dôveryhodne. Vošiel do spálne a zasvietil. Nenápadne stuhla. Snažila sa o pokojný a pravidelný dych... cítila, že ju pozoruje.

- Spíš?

Nereagovala. Dúfala, že uverí. Svetlo zhaslo a dvere sa hlučne zatvorili. Vydýchla si. Hádam už bude pokoj...

Laura zatvorila knihu, položila ju na stolík vedľa postele a zhasla lampu. Izba sa ponorila do tichej a pokojnej tmy. Pohodlne sa pomrvila na veľkej posteli. O chvíľu už tvrdo spala.

2.

Konečne sa poschádzali. Muži v elegantných oblekoch, ženy v dlhých šatách. Podobne ako na stužkovej. Laura si obzerala tváre svojich bývalých spolužiakov. Naozaj uplynulo desať rokov, odkedy sa videli naposledy? Ona na poslednom stretnutí nebola, preto sa teraz tešila o to viac. Niektorí sa zmenili viac, iní menej. Niektorým spolužiakom narástlo brucho, preriedli vlasy, iní sa nezmenili vôbec. Aj dievčatá sa zmenili. Dozreli, boli ženskejšie. Tri prišli s vyčnievajúcim bruškom a s tvárou žiariacou od šťastia. Dve mali úplne iný účes, na aký bola u nich zvyknutá, takmer ich nepoznala. S radosťou sledovala tieto premeny. Je zaujímavé, ako život pomení ľudí... hoci aj ich vzhľad. Očami hľadala triedneho profesora, ale ten sa tam zatiaľ neukázal.

Každý dostal na uvítanie pohár so šampanským a ženy nádhernú červenú ružu s dlhou stopkou.

Postupne sa vytvárali debatujúce skupinky. Pozrela k vřzgařucím dverám, ale vošiel ktosi úplne cudzı. Dáša ešte nepřišla, mala prısť až neskôr. V nemocnici mali akýsi frmol. Postavila sa teda nabok a snažila sa precıtiť atmosféru stretnutia a pripomenúť si stužkovú. Naozaj už prešlo toľko času?

- Zase sama?

Obzrela sa. Michal. Stále rovnako vysoký a štıhly, ale s tmavou bradou, akú v škole nemal. Sadli si k stolu. Michal štrngol pohár o jej. Už sa o ňom čo-to dozvedela. Ženatý, úspešný právnik, otec dvoch detı.

- Vieš, že som bol do teba celé štyri roky zaľúbený? - vyznal sa jej s úsmevom.

Prekvapene sa zasmiala: - Naozaj? To som netušila.

- Nemohla si. Bola si taká neprístupná... stále ty a tie tvoje knihy... Bifľoška.

- Je to tak dávno...

- A čo tvoja medicína? Kde robíš?

- Nerobím medicínu.

- Nie? - prekvapil sa. - Práca lekárky ti nesadla?

- Nie, nedokončila som ju.

- Aha... to som nevedel.

- Dorobila som si ekonomickú a teraz robím v banke.

- Neľutuješ? - spýtal sa, ale viac sa neodvážil vyzvedať.

- Nepomohla by som si tým. Práca sa mi páči a dobre zarábam. Určite viac ako lekárka.

- A čo tvoj manžel? Počul som, že si sa vydala.

- Áno, a už som sa stihla aj rozviešť. Nedávno.

- Prepáč, nevedel som.

- To nič, veľa ľuďı o tom nevie, - upokojovala ho.

Michal si Lauru premeriaval a porovnával to kedysi neprístupné dievča s terařšou ženou. Mala stále očarujúco veľké oči, drobnú štıhlu postavu a netypicky krátke vlasy. Zamyslene si upil z pohára a ona tiež. Mlčali a mysleli takmer na to isté. Tak veľa sa toho zmenilo! Aký kus života dokáže pretiecť za desať rokov!

- A čo ty? - pozrela na neho. - Vraj máš dve deti.

- Áno, dievčatá. Manželka robí na základnej škole. Celkom normálne manželstvo.

Prisadli si k nim ostatní a prerušili ich rozhovor. Bývalý predseda triedy všetkých privítal, nasledoval prípitok, každý povedal o sebe pár slov a nasledovala večera. Po nej sa rozprúdila zábava. Prisadla si k nej Dáša, ktorej sa konečne podarilo uvoľniť z práce. V bledých šatách, s narýchlo upraveným účesom.

- Tak ako? - pokúšala sa vydýchať.

- Dobre. Bol tu Michal, vyznal sa mi, že bol do mňa v škole zamilovaný, - pošepla jej so smiechom Laura.

- Och, také lásky, kdeže tie sú?! Ideš si zatancovať?

- Idem.

Púšťali samé hity spred desiatich rokov a Laure sa pri pohľade na spolužiakov stále nezdalo, že sa toľko nevideli... Všimla si, že občas po nej hodil pohľad Michal. Usmiala sa na neho, hoci si uvedomila, že v jeho pohľade bolo čosi viac.

Zrazu ktosi skríkol a všetci rozhorúčení od tanca obstali starého profesora, ktorý sa tam znenazdajky objavil. Bývalí študenti mu podávali ruky, študentky ho objímali.

- Pozri, skoro vôbec sa nezmenil, - pošepla Laura Dáši.

- Ale tých vrások má oveľa viac, - odpovedala Dáša a tiež sa zahľadela na svojho obľúbeného profesora.

Hudba stíchla a všetci si posadali okolo neho. Každý znovu rozpovedal svoj príbeh počas posledného desaťročia a všetci čakali na to, aký bol osud ich triedneho profesora...

Bola poľnoc a zábava v plnom prúde. Po profesora prišla dcéra, bolo vidieť, že pre neho takéto ponocovanie už nie je. Niekoľkí ho šli vypevadiť.

Laura postávala na mrazivom vzduchu. Od hluku vo vnútri jej brnelo v ušiach.

- Laura? - ozval sa jej Michal pri uchu, až sa strhla. - Čo keby sme si šli niekde sadnúť? Vypijeme si...

- Ešte sa trochu ochladím a potom prídem.

Pocítila na nahom krku jeho neprijemne horúci dych. - Dobre

vieš, že som to tak nemyslel, – zašepkal a už-už mala pocit, že sa jej perami dotkne. Jeho bezočivosť ju podráždila. Otočila sa a zasmiala sa mu priamo do očí.

– Nikam s tebou nepôjdem, vyhoď si to z hlavy, Michal. Nie som už naivná a na príležitostný sex nemám chuť, – povedala ostro, na čo sa on začervenal, ustúpil o krok a úplne stratil reč. Teda trafila.

– Ale...

– Skús nahovoriť niekoho iného, – otočila sa a vdýchla studený vzduch. Počula, ako odchádza. Dúfala, že bude mať od neho pokoj.

– Nejdeš dovnútra? – počula Dášu, ktorá sa jej tiež ako duch zjavila za chrbtom. – Je tu zima.

– Pôjdem. Predstav si, bol tu Michal a nahováral ma, aby sme sa kamsi utiahli.

– Ten má ale odvahu.

– Naozaj vyzerám na to, že by som s ním šla?

– No, za pokus si mu určite stála.

Ktosi za nimi zakašľal.

– Čo je, dievčatá? Prečo nejdete dovnútra? – objali ich veľké ruky a oni pocítili pach alkoholu. Takmer holohlavý Peter sa na ne drzo tlačil a hrozilo, že ich svojou váhou zhodí na zem.

Znechutene na seba pozreli: – Radšej teda ideme, – povedali spoločne a zhodili si jeho ruky z pliec.

Boli takmer štyri hodiny ráno, keď dorazili do Dášinho bytu. Laura si konečne s chuťou zhodila topánky z nôh. Pošúchala si opuchnuté členky a sadla si na gauč.

– Teda, zajtra si ich asi celý deň budem močiť...

Dáša sa zvalila vedľa nej. – Tak ja som úplne zničená. Takto som si dávno nezatancovala. Škoda, že sa to skončilo. Ku koncu to malo najlepšie grády.

– Dobré, že ten Michal kamsi zmizol. Bála som sa, že ma bude ďalej otravovať, – povedala Laura a rozopla si na šatách zips. Už dobré dve hodiny mala pocit, že sú ťažké ako z panciera. Teraz si pripadala ako motýľ, ktorý sa uvoľní z tesnej kukly.

- Dobre pochopil tvoj odkaz, - Dáša odišla do spálne a o chvíľu sa vrátila iba v tričku a v krátkych šortkách. Sadla si a bez ostychu si vyložila nohy na stôl. Obzrela si krvavé otlaky na päťách.

- Myslíš, že sa mu podarilo niekoho uloviť?

- Neviem, videla som ho obšmietajú sa okolo Moniky. Naozaj som netušila, že bude z neho taký Casanova... dáš si ešte vína?

- Nie, iba vody, prosím ťa, aj tak ma bude celý deň bolieť hlava. Pred odchodom som si ešte musela pripíť s Patrikom, lebo by ma nepustil. Tancoval ako divý až do konca.

Dáša len veľmi pomaly zložila zo stola boľavé nohy a pobrala sa do kuchyne. Priniesla minerálku pre obe.

- Naozaj ti nebude prekážať, že tu prespím? - spýtala sa Laura.

- Prečo by mi to malo prekážať? Koľkokrát som ja prespala u teba?

- U mňa predsa nikomu neprekážaš. Ale tu... tvoj Roman...

- Nič proti tomu nemá, vieš, že ťa má rád. Inak by som ťa nevolala. Okrem toho, šiel čosi pomáhať kamarátovi na chalupu, je mu to jedno.

Chvíľu ešte popíjali minerálku každá vo svojich myšlienkach, potom sa pohľadom na seba zhodli, že treba ísť spať.

Dáša pripravila posteľ. Laura za jej chrptom sa uskrnula: - Budeme spať spolu na manželskej? Ako kedysi?

- Musíme si predsa pripomenúť študentské roky aj takto, nie?

Obe sa vsuchli do chladných perín. Laura sa ťapla po čele.
- Chcela som sa ešte osprchovať.

Dáša vyprskla smiechom. - Vieš, že aj ja?

- Ale už sa mi nechce. Už spím.

Dáša mala tiež zatvorené oči, ale ozvala sa: - Máš môj hlboký obdiv, ak máš silu vstať. Ja veru nie...

Ani Laure sa nechcelo. Telo mala ako z olova a v hlave hlasno bzučiaci úľ.

Laura sa prebrala a pomaly otvorila oči. V spánkoch jej búšilo, mala závraty, len čo otvorila do pološera oči a v ústach úplne

sucho. Napila sa minerálky a pozrela na Dášu. Spokojne odľu-kovala.

Včera to musela poriadne prehnať. Ešte keď prišla, sa tak zle necítila. Ale teraz... telo mala ako dobité... zatvorila radšej oči a zase zaspala.

3.

Pri pokladni v obchode si starostlivo ukladala nákup do tašky. Košík odsunula nabok a mierila k východu. Pred ňou kráčal vysoký muž v tmavej čiapke a niesol dve obrovské igelitové tašky. Zrazu sa mu jedna z nich zospodu roztrhla a celý obsah sa hlučne vysypal na zem. Konzervy sa kotúľali do strán a priamo pri nohách sa mu rozbili dve fľaše minerálky a pohár džemu.

- Dopekla! - zvolal muž a rýchlo položil aj druhú tašku na zem, aby sa mu neroztrhla aj tá. Buchol si pästou po kolene a nahnevane sa pozeral na rozkotúľané konzervy. Niekoľko ľudí mu ich koplo jeho smerom. Zachytil ich a ukladal si ich pri nohách. Neprestával pritom hromžiť.

Laura si položila nákup na zem a pomáhala mu zbierať obsah tašky.

- To preto, že som taký lakomý! - povedal srdito a pozrel na ňu spod čiapky, akoby jej to vysvetľoval. - Keby som si kúpil viac tašiek, toto by sa mi nebolo stalo!

- Máte auto? Mohli ste ísť predsa aj s vozíkom až k autu a tam si veci vyložiť.

- Hej, lenže to by som sa s vozíkom musel vrátiť späť, čo sa mi naozaj nechcelo! - zamručal mrzuto.

Tak na to mohla len myknúť plecami.

Znova nahnevane zasyčal: - Au, dočerta!

Obzeral si pravú ruku. Porezal sa na rozbitom skle.

Prišla predavačka a priniesla im kôš. Laura tam pohádzala rozbité zvyšky fliaš. Ostatné predavačka zamietla metlou.

Muž si stále utieral krvácajúcu ruku.

- Ukážte? - požiadala ho. Videla, že začína blednúť.

- Hm... - otrčil jej ruku a bol rád, že sa na ňu nemusí pozerieť. Radšej upriamil pozornosť na črty jej tváre.

- Neodpadnete? - spýtala sa ho. Mohlo sa to ľahko stať. Poznala takých hrdinov. Aj na cvičeniach z fyziológie mala zopár spolužiakov, ktorí v začiatkoch odmietali pozrieť na krv. Už vtedy predpokladala, že neskončia na traumatológii. Možno ostali v teoretickej rovine a radšej o tom učili.

- No, neznášam krv... - priznal hrdinsky aj on. - A hlavne vlastnú, - objasnil úplne.

Vytiahla z tašky papierové vreckovky a opatrne mu poutierala ruku. Zakrvavené ich hádzala do koša. Rezná rana sa mu tiahla pozdĺž celého ukazováka. Nezdala sa síce hlboká, ale krváčala poriadne. Potom vzala svoju bavlnenú vreckovku a ranu mu tuho previazala.

- Mali by ste ísť na chirurgiu. Možno vám to zašijú.

Pozoroval zručne obviazaný prst.

- Ste lekárka?

Usmiala sa: - Prečo?

- Robíte to tak odborne...

- Nie, nie som lekárka.

Znovu pozrel na ruku, potom na ňu: - Ďakujem. A môžem prísť aj na preväz?

Zdvihla k nemu hlavu. Bol veľmi mladý a už nebol ani taký bledý. Naopak, v očiach mu zasvietili nezbedné ohníčky. Očividne bol spokojný, že vlastnú krv už nevidí.

- Myslím, že také niečo už zvládnete aj sám.

Vzala si tašku a vyšla z obchodu. Tesne ju nasledoval. V ruke mal druhú tašku a asi mu bolo jedno, že sa môže pretrhnúť aj tá.

- Myslím to vážne. Čo ak sa mi to zase rozkrváca?

- Choďte na chirurgiu. Ranu zašijú a krváčať nebude, - otočila sa k nemu.

- Bojím sa ihly.

- Zavrite si pri tom oči, - odpovedala mu cez plece a chcela ísť svojou cestou.

- Musíte byť taká odmeraná? - rýchlo kráčal za ňou. Na

zvyšné veci v obchode úplne zabudol. – Keď ste mi pomáhali, vyzerali ste taká milá...

Musela sa usmiať. Zastavila a pozrela mu do očí. Samozrejme, znovu sa musela pri tom pozrieť dohora, ale na to, že je malá, si už zvykla.

– Vieš čo, chlapče, ak chceš, môžeš ohurovať nejakú osemnástku. Ja sa ponáhľam domov, – povedala tvrdo.

Na oslovenie „chlapče“ nespokojne mykol ľavým kútikom úst.

– Vlastne sa vám chcem poďakovať, – povedal.

– To ste už predsa urobili.

– Som Andrej, – podával jej zaviazanú ruku.

– Laura, – stisla mu ju, na čo on od bolesti takmer podskočil.

Ihneď sa pozrel, či mu krv netečie znova. – A zabudli ste si tam nákup, – upozornila ho, kým sa on pozeral pod vreckovku.

Poobzeral sa: – To kvôli vám. Celkom ste ma očarili, viete? Celá vaša ochota, добрôta, láskavosť...

Narovnala sa: – Dovidenia. Nabudúce si kúpte viacej tašiek, – vykročila rázne a viac sa neobzrela.

– Kúpim. A budem pri tom myslieť na vás! – zakričal za ňou.

Zasmiala sa. Bol milý a zábavný, ale potom už vtieravý. A jej sa naozaj nechcelo koketovať. Na to sa už necítila a ani to nepotrebovala.

Na mesto sa pomaly zosúvalo šero. Pouličné lampy začali poblikávať a postupne sa rozsvetcovať. Laura prechádzala po námestí. Niektorí ľudia sa ponáhľali, iní sa zastavovali pri výkladoch. Dvojice sa nadšene objímali... občas sa im v odraze vysvieteného výkladu zadívala do tváří... a musela sa trpkô usmiať. Toľko tam toho videla! Šťastie, túžbu, očakávanie... celkom tak ako kedysi ona. Aj ona tam mala napísané to isté... lenže oni nevedeli to, čo už vedela ona.

Život nie je len o šťastí a túžbach... ale na to musí prísť každý sám...

Doma poukladala nakúpené veci do chladničky. Uvarila si horúci čaj, nasypala cukor do prázdnej cukorničky. Odkrojila si hydínového nárezu, nakrájala na mesiačky veľkú paradajku a sadla si pred televízor.

Horúci čaj jej rozlieval teplo do celého tela. Položila si hlavu na vankúš a uvoľnene privrela oči. Cítila sa tak úžasne...

Do okienka sa jej strčila mladá, takmer vyholená hlava.

- Dnes mám šťastie.

Laura na neho pozrela a spoznala v ňom muža s porezaným prstom.

- Želáte si?

- Prišiel som vám vrátiť vreckovku, - podával jej ju vypratú a vyžehlenú.

Vzala si ju: - Ďakujem, ale nemuseli ste sa unúvať.

- Myslel som, že budete rada.

- Mám takých dosť. Jedna by mi nechýbala.

- Myslel som to tak, že budete mať radosť... z toho, že ma zase vidíte, - povedal a snažil sa zachytiť lesk jej tmavých zreničiek.

- Chcete si otvoriť účet? - spýtala sa ho.

- Nie, minule som zazrel, že sem idete, tak som dúfal, že vás uvidím zas.

- Ak nič nepotrebuje, tak, prosím, odíďte a nezdržiavajte.

Mohla by som mať problémy.

- To by som nerád.

- Alebo vy. Máme tu strážnu službu.

Andrej sa poobzeral. Zbadal strážnu službu, ale aj dvoch mužov na začiatku dlhého radu, ako na neho zazerajú a nervózne prešľapujú z nohy na nohu. Trpezlivo počkal, kým ich Laura vybaví a znova k nej strčil hlavu.

- Išli by ste so mnou na kávu?

- Mala som už ráno dve, - odpovedala mu a kontrolovala údaje v počítači.

- A na pivo?

- Nepijem.

- Na palacinky?

- Z nich priberám.

- Na pizzu?

- Neľúbim.

- Na večeru?

- Nevečeriam.

- Dočerta, snažím sa vás zbaľiť, nemôžete byť trochu milšia?

Pobaveno pozrela na nadmieru sebavedomého muža. Zo slušnosti sa mohla opýtať aj na jeho prst, ale to by mu len dodalo ďalšej odvahy.

- Nie, nemôžem. Nemám záujem. Ak naozaj nič nepotrebuje, dovidenia, - vstala a zatvorila mu okienko pred nosom. Usmiala sa. Takých vyznaní už mala!

Keď vychádzala z banky, zbadala ho, ako vytrvalo čaká pred budovou. Zamieril priamo k nej. Usmieval sa tak rozžiarene, že pokojne mohol ísť robiť reklamu na bieliace prípravky na zuby.

- Konečne máte fajront?

- Stále vás to baví?

Šla po chodníku a on sa pridal k nej.

- Vydatá?

- Nie.

- Zadaná?

- Nie.

- Tak potom ste na ženy.

- Nie.

- Tak čo teda?! - neprestával sypať otázky.

- Som žena, ktorá nemá záujem.

- O nič?

- O nič.

- Tomu neverím. Prečo?

- Pretože som iba nedávno z jedného takého vzťahu unikla.

Takže...

- ... sklamaná, - dokončil s povzdychom za ňu.

- Do konca života.

- Neverím na sklamanie do konca života.

- To tvrdia takí, čo to poriadne nezažili.

- Nie, myslím, že na všetko treba iba čas. Hovorí sa predsa, že čas zahojí všetky rany, či nie?

- Áno, ale jazvy rastú s nami, - doplnila ho dôrazne.

Zasmial sa, až sa naklonil.

- To bolo pekné, to máte odkiaľ?

- Niekde som to čítala.

- Viete, že keď človek prežíva sklamanie a bolesť, veľmi ľahko sa mu nadviaže nový vzťah? Človek predsa nevydrží byť dlho sám...

- Áno, ale také vzťahy aj tak nemajú dlhú trvácnosť.

Prišli až k sídlisku. - Bývate tu? - poobzeral sa.

- Áno, ďakujem za spoločnosť. Ale viac sa neunúvajte, - vykročila od neho preč.

Dobehol za ňou: - Viete, že sa mi veľmi páčite? Mohol by som vás ešte niekedy vidieť?

Pozrela na neho. Koľko mohol mať? Dvadsať? Dvadsaťdva? Dvadsaťtri? Vedela, že svoj mladý šarm a vtipné vystupovanie využíva na lov... Takých predsa poznala.

- Nie. Dajte mi pokoj. Nájdite si nejaké dievča, čo vás bude ohúrene počúvať a vyvalovať na vás oči. Ja na to nie som. Strácate čas.

- Nerobte sa taká netýkavka. Prečo to aspoň nechcete skúsiť? - rozhorčene z neho vyhrklo a prestúpil z nohy na nohu.

Nahnevane pristúpila k nemu a zdvihla ukazovák pred jeho nos: - Ešte slovo a udám vás pre obťažovanie. Zmiznite!

Ustúpil o krok: - No, no, len sa nepo... veď som vás len slušne pozval na kávu. Čo je na tom zlé?

- To, že nemám záujem. O nič, rozumieš?!

Zvrtla sa a rýchlo odkračala preč. Andrej tam ešte chvíľu stál, potom si vrazil ruky do vrecák a otočil sa aj on.

Hladil ju po vlasoch a bozkával na krk.

- Líbiš ma? - spýtala sa ho s láskou v očiach.

- Líbim, vieš, že iba teba líbim. Nikoho som tak neľúbil a ani nebudem.

- Kam pôjdeme teraz?

- Kam len povieš. S tebou pôjdem aj na koniec sveta. Iba na mňa kývni a ja sa nebudem pýtať, kam...

Zamkla za sebou a oprela sa o dvere. Vydýchla si. Dúfala, že toho dotieravca viac neuvidí. Zhodila zo seba kabát. Zazvonil telefón. Hodila sa na gauč a zdvihla slúchadlo.

- Haló?
- Laura? Tu je Dáša. Ahoj.
- Ahoj. Ako sa máš?
- Roman odišiel a vráti sa až neskôr. Neprišla by si?
- Práve som prišla z roboty. Neprídeš radšej ty?
- Už som postavila vodu na cestoviny. Niečo si uvaríme.

Laure sa veľmi nechcelo opúšťať teplo svojho bytu, najmä, keď sem práve prišla. Ale byť s Dášou ju lákalo viac. Niekoľko dní sa nevideli a priateľská debata jej chýbala. Súhlasila. Rýchlo sa prezliekla do teplého a pohodlného oblečenia a vyrazila znovu von. O chvíľu si spoločne pochutnávali na cestovinách so smotanovou omáčkou.

- Dnes ma v robote otravoval jeden chlapík. Dotieravý až hrôza. Stále ma chcel niekam pozvať. Šiel za mnou skoro až k bytu.

- Hej? A čo si mu povedala? - so záujmom sa spýtala Dáša a hodila si do úst poslednú cestovinu.

- Že nemám záujem.

Dáša sa zasmiala: - A bol pekný?

- Taký milý chlapček. Určite mladší aspoň o päť rokov. Alebo aj o viac.

- Prečo si sa nenechala pozvať?

Laura vyvalila oči na kamarátku: - Zbláznila si sa? A načo? Čo by som s ním asi tak robila? Nemám záujem o niečo také.

Dáša s chuťou vyškriabala zvyšok omáčky z taniera.

- Ty naozaj nemáš o nikoho záujem?

- Nie, veď to vieš.

- Nechápem to, stále sama... nejde ti to na nervy?

- Necítim sa sama. Je mi úplne úžasne. Konečne sa stávam sama sebou, začínam žiť. Čo na tom, že bez chlapa? Urobiť tú istú chybu?! Nikdy!

- Ale všetci predsa nie sú rovnakí... - namietla Dáša a olizla si prsty od smotany.

- Hej, viem, že práve myslíš na svojho miláčika, - povedala Laura a Dáša sa usmiala. - Možno taký existuje iba jediný a toho si ulovila práve ty. Už si ho aj za mňa. Ale mne úplne stačilo.